

ΣΟΝΕΤΑ

ΕΛΙΑ

Στήν κουφάλα σου εφώλιασε μελίσι,
 γέφυκη ελιά, που γέρνεις με τη λίγη
 πρασινάδα που άκόμα σε τυλίγει
 Σά νάθελε νά σε νεκροστολίση.
 Και τὸ κάθε πουλάκι στὸ μεθύσι
 τῆς ἀγάπης πιπίζοντας ἀνοίγει
 στὸ κλαρί σου ερωτάρικο κνηγι,
 στὸ κλαρί σου ποῦ δὲ θά ξανανθήση.
 Ὡ πόσο στή θανή θά σε γλυκάνουν,
 με τὴ μαγευτικὰ βοή που κάνουν,
 ὀλοζώντανης νιότης ὁμορφάδες
 ποῦ σά θύμησες μέσα σου πληθαίνουν.
 Ὡ νά μπορούσαν ἔτσι νά πεθαίνουν
 καὶ ἄλλες ψυχές τῆς ψυχῆς σου ἀδεργάδες.

ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

(Οἱ τελευταῖοι στίχοι του)

Σοῦ ἀρέσαν τὰ σονέτα μου κι' ἀγάλι
 ἀγάλι ἐψυχοπόνερες κ' ἐμένα,
 καὶ χάρισές μου, ὁμορφομάτα, μ' ἕνα
 φίλημα τὴν καρδιά σου τὴ μεγάλη.
 Ποιός ἐρράγισε τ' ἄλυκο ἀνθογάλι
 Καὶ ἀντίς αἶμα νερά θωροῦ χυμένα,
 καὶ τὰ ἄνθια τῆς ἀγάπης μαραμένα;
 Εἶχε ὁ γιαλὸς τῆς γλώκας γυρογάλι;
 «Μισοκρύβεται ἐν' ἄχαρο βιβλίον
 σκονομένο, παλιὸ ἐκεῖ στὸ ράφι,
 τὸ ἐδιάβασες μιὰ μέρα σ' ἕνα πλοῖον
 καὶ δὲν καλοθυμάσαι οὔτε τί γράφει.
 Μὰ μιὰ στάλα ζωῆς πιωμένη σῶχει
 κι' ἀκόμα δὲν τὸ παραρρίχνεις, ὄχι».

Λ ΜΑΒΙΑΗΣ

ΔΙΠΛΑ ΣΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

ΤΩΝ SCHUMANN ΚΑΙ ΤΟΥ SAINT-SAENS

Τὸν περασμένο μῆνα παίχτηκε στὸ Concert
 Rouge μιὰ σύνθεση τοῦ Ἑλληνα μουσικοῦ Μαρίου
 Βάρβογλη, γνωστοῦ στοὺς ἀναγνώστες τοῦ Νουμά
 ἀπὸ κάποιον μουσικὸν τοῦ ἄρθρου — στὰ πέρασμένα
 χρόνια.

Δίπλα στὰ ὄνόματα τοῦ Schumann καὶ τοῦ
 Saint-Saens, τὸ νέο ὄνομα φιγουράρει περιλαμπρα
 καὶ οἱ Trois pièces en quatuor ἐνθουσίασαν καὶ
 χειροκροτήθηκαν ἔπως καὶ τὰ κομμάτια τῶν διδα-
 σκάλων.

Ἡ μουσική τοῦ κ. Βάρβογλη εἶναι Ἑλληνική

καὶ τὰ μοτίβα τῆς σὰν ἀπὸ δημοτικὰ τραγοῦδια,
 μονότονα κάπως, ἀλλὰ παθητικὰ καὶ γεμάτα νο-
 σταλισμό. Εἶναι στιγμὲς ποῦ νομίζει κανένας ὅτι
 ἕνα Μανιάτικο μοιρολόδι ξεσπᾷ ἀπάνω στὶς χορδὲς
 τοῦ βιολιοῦ καὶ εἶναι αὐτὸ γιὰ τὸν Ἑλληνα ἀκροατὴ
 κάτι ἀπερίγραπτο — τὸ ξεσκέπασμα καὶ τὸ διάβασμα
 τῆς ἴδιας τοῦ ψυχῆς.

Γιὰ τὸν ξένο ἀκροατὴ, θά ἔλεγα, κάτι σὰν
 πρωτάκουστο, σὰν ἀποκαλυπτικὸ, ἂν δὲν ὑπαρχε
 ἀπὸ προτῆτερα ἡ Ρώσικη μουσική — ἕνα μεγάλο
 ξεδίπλωμα καινούργιων σκοπῶν καὶ συμφωνιῶν —
 μὲ τὴν ὁποία συγγενεῦει ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλληνα συν-
 θέτη. Αὐτὸ τὸ λέγω πρὸς τιμὴν του. Συγγένεια ψυ-
 χῆς! Καὶ τί ὑπάρχει μεγαλύτερο, τί πῶς εὐγενικό,
 τί πῶς σπάνιο...

Ἄχ Ἑλληνικά ὦδεῖα!...

Πότε τέλος πάντων;..

Παρίσι

ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σπ. Παν. Ἄργος. Καλὸ μὰ ἦρθε ἐξώρας. Σὲ πα-
 ρακαλοῦμε στείλε μας καὶ τὴ συντρομὴ. Γράφτηκες, κα-
 θὼς θυμάσαι, στὶς 24 τοῦ Μάη τοῦ 1911. — κ. Π. Π.
 Σωζόπολη. Λάβαμε τὴ συντρομὴ. Σοῦ στέλνουμε τοὺς ἀ-
 ριθ. 496 καὶ 498. Τάλλα, ἐλπίζουμε, νὰν τάλλαβες. — Μου-
 σόληπτο. Ναι. Ἡ «Θεσσαλία» τοῦ Σικελιανοῦ ποῦ τυπώ-
 θηκε στὸν προπερασμένο «Νουμά» (σελ. 14) εἶχε πρωτο-
 τυπωθεῖ στὴν «Ἀκρόπολη» μὲ τὸν τίτλον «Πόλεμος» καὶ
 μὲ ἀρκετὰ τυπογραφικὰ λάθια. Τὰ δύο σημερνά του στὸ
 «Νουμά» εἶναι ἀνέκδοτα. — κ. Ν. Καστ. Ὁδησός. Λάβαμε
 τὶς συντρομὲς κ' εὐχαριστοῦμε. Καρτεράμε τόρα καὶ τὸ
 λιανικὸ λ' σμό. Θὲς νὰ σοῦ στείλουμε καὶ μερικὲς ἀπόδει-
 ξες γι' αὐτοῦ; Γράψε μας. — κ. Στ. Κον. Σπάρτη. Ζήτησέ
 το τοῦ κ. Πάλλη (Alex. Pallis Esq. Aigburth Drive. Liver-
 pool) καὶ θὰν τὸ λάβεις χάρισμα, ἂν καὶ μαθαίνουμε πὼς
 ὅσο βαστάει ὁ πόλεμος βιβλία δὲ στέλνει κανένας.

— Στὴν «Πατριδα» νῆς προπερασμένης Κεριακῆς (10
 Φεβρ. σελ. 3, στήλ. 1) ξανατυπώνονται ἀπὸ τὸ «Νουμά»,
 τοῦ περασμένου φύλλου τὰ «Τερά θελήματα» (σελ. 30).

— Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Γ. Φέξη βγάζει σὲ τόμον τὶς «Πο-
 λεμικὲς σελίδες» τοῦ Σπύρου Μέλᾶ ποῦ τυπώνονται στὴν
 «Ν. Ἡμέρα». Ἄξιζε ἀληθινὰ νὰ βγεῖ σὲ βιβλίον μιὰ τόσο
 διαλεκτὴ δουλιὰ.